

Marjan Essing: ‘Hé van Puffelen, wat denk je ervan..’ Uitgeverij Inmerc (in samenwerking met het Landelijk Platform Hersenletsel.) Wormer 2008. ISBN 9066117570 (CVA/NAH)

Soort boek/ervaringsverhaal/stijl: Egodocument vanuit het perspectief van Marjan geschreven, waarin ze de periode beschrijft waarin haar man Theodoor een herseninfarct krijgt. Leest vlot. In de ‘ik’-vorm geschreven. Overzichtelijke lay out. Met een voorwoord van An Cremers Voorzitter Landelijk Platform Hersenletsel.

Over de schrijfster: zie ook <http://www.marjanessing.nl/> Marjan Essing (1961) is getrouwd met Theodoor. Zij hebben drie kinderen, Silke, Anouk en Bart en een hond Tinus. Marjan is Sociaal Cultureel werkster en heeft lesmateriaal ontwikkeld voor jongeren, kinderen en allochtonen. Ze woont in Rosmalen.

Korte samenvatting: Marjan Essing beschrijft hoe ze in 2003, na 22 jaren samenwonen op Vlieland gaan trouwen. Kort daarna krijgt Theodoor op het strand van Vlieland een herseninfarct, komt in het ziekenhuis en moet revalideren. Marjan beschrijft hoe hun leven op z’n kop gezet werd. Hoe moeilijk het was om 7 keer 24 uur verantwoordelijk te moeten zijn voor een deels veranderde Theodoor. En hoe pijnlijk dat voor iedereen was. Wat het betekende voor hun relatie en hun gezin. Hoe ze bijna bezweek onder de last van het continu zorgen voor Theodoor om vervolgens te zoeken naar bij hun passende oplossingen. Ook beschrijft ze reacties van de omgeving, goede en slechte ervaringen, en goede en slechte zorgervaringen.

Wat viel op: Hoeveel er op Marjan afkomt. Dat ze naast veel hulp van vrienden en goede hulpverleners ook veel hulp alleen moet zoeken en oplossingen vinden zoals bijvoorbeeld de plek waar Theodoor gaat wonen. Hoe de zorg die Theodoor en Marjan kregen gedurende de revalidatieperiode uitging van het aanbod, niet van hun vraag. Hoe star aan regels werd vastgehouden en hoe slecht cognitieve therapie op zijn plaats was. De besprekingen voor een ‘tribunaal’. Hoe moeizaam een klacht behandeling verliep en hoeveel energie het kost als om vol te houden.

Citaten: Pag. 85: ““ Hij doet dit allemaal omdat hij jou wil helpen,” zegt de psycholoog. Dan maakt hij de opmerking: “Volgens de cognitieve gedragstherapie zijn het niet de omstandigheden die je gevoelens bepalen, maar je gedachten.” Dit komt voor mij op het verkeerde moment. Ik reageer fel: “Weet je wel waar je het over hebt, hoe dit hersenletsel ons hele gezin domineert? Ik geef Theodoor alle ruimte, maar kan het zelf uiteindelijk oplossen. Alles wat hij aanpakt, eindigt in een onoverzichtelijke puinhoop, en dat is dan de schuld van de kinderen of van mij. Ik word er knettergek van.””

Pag. 105: “Een incident, opgetekend uit Theodoors verhalen: iedere avond op een vaste tijd moeten de revalidanten het dagprogramma voor de volgende dag bij de verpleging ophalen. Die avond is de verpleging in gesprek met elkaar, met de deur dicht. Omdat mijn man na een eenzijdige verlamming niet lang kan staan, heeft hij een stoel gepakt om in de rij van wachtende revalidanten te gaan zitten. Als de deur van de verpleging opengaat, wordt hem gesommeerd de stoel terug te zetten. Vervolgens moet hij achteraan aansluiten. Als hij uiteindelijk aan de beurt is, krijgt hij zijn dagprogramma niet omdat de tijd om is.”

Pag. 172: “Zomer 2006 Ik zie hem in de verte aankomen.... Hij is helemaal een met zichzelf en de omgeving. De zon begint te schijnen en het lijkt wel of de zon hem omarmt. Of er een extra straaltje om hem heen schijnt. Dan ziet hij me zitten en met

een grote glimlach komt hij op me afgelopen. Ik krijg een heel warm gevoel in mijn buik en denk: “Ja, dat is mijn vriend, mijn man!”“

Recensie: Gijsbert Wolvers Reformatorisch dagblad

(<http://www.refdag.nl/artikel/1372058/Een+ongestructureerde+secretaresse.html>)

: Ze kon er wel een boek over schrijven. Over het gezinsleven nadat haar man hersenletsel opliep en over de bejegening in de zorg. Marjan Essing uit Rosmalen dééd het ook. Resultaat: een menselijk boek dat leest als een thriller.